Bălăianu C.

Gemeni

— Eşti sigură că aici trebuia să ajungem?

— E a treia şi ultima oară când îţi răspund la întrebarea asta: da! La ce te aşteptai? Ţi-am spus doar că trebuie să ajungem adânc în munte şi că moşu' a zis că peştera asta duce la el!

— Hei, nu te enerva, eram doar curios. Nu pare a fi genul de loc unde să găsim aşa ceva, atâta tot. Dacă eşti aşa sigură, atunci hai să nu mai pierdem vremea.

Lăsă rucsacul jos, desfăcu două din cele patru torţe prinse de el, îl ridică din nou pe umeri şi-i întinse una dintre torţe.

— Te descurci?

— Da.

Aprinseră făcliile, apoi o privi încă odată în ochi, căutând semnul decisiv din privirea ei. Era acolo. Ştia din experienţele trecute că atunci când decide ceva, când nimic nu o mai poate face să îşi schimbe decizia, o sclipire ciudată apărea în ochii ei negrii ca abisul. Asta îi plăcea cel mai mult la ea: avea aceeaşi forţă ca şi el atunci când îşi găsea un ţel, oricât de nebunesc sau imposibil era.

„Eh, doar avem acelaşi sânge…"

Pe faţa ei apăru un zâmbet conspirativ, cu o urmă foarte fină de aroganţă şi entuziasm.

— De ce rânjeşti?

— Pentru că acum ştiu că o să-l găsim!

— Cum aşa?

— Te cunosc mult prea bine. Hai, ia-o înainte. Ştiu că vrei…

— Femeie, într-o zi o să te duci până la porţile iadului dacă nu sunt eu cu tine!

— Hai, lasă vrăjeala şi dă-i înainte!

Tudor luă iniţiativa, încercând să descopere acel misterios altar, ascuns în peştera aceea uitată de lume în crestele Făgăraşului. Discuţia se stinse uşor, amândoi fiind acum prinşi de combinaţia aceea de nesiguranţă, de frică şi entuziasm, misterul acela şi adrenalina ce vine odată cu posibilitatea unei noi descoperiri. Tudor se folosea de flacăra torţei pentru a urmării curenţii de aer din interiorul peşterii, un truc vechi, cunoscut doar de veterani, mulţi amatori bazându-se prea des pe torţele moderne pe bază de fosfor. Însă ei crescuseră în munţi şi

moşteniseră acea înţelepciune ce vine odată cu experienţa. Peştera nu era înaltă, dar avea multe ramificaţii. Multe dintre ele erau destul de lungi, dar se terminau cu fundături sau crăpături mult prea mici pentru a se putea trece prin ele.

— Alex, vino puţin aici!

Vocea lui sună ciudat de puternic în liniştea pământului, întreruptă doar de sunetul fin al picăturilor de apă. Când Alex ajunse lângă umărul său, continuară în şoaptă:

— Priveşte…

— Tudor, eşti un geniu, ştii asta?

— Bineînţeles. Hai să vedem unde duce.

Se strecurară aproape în genunchi prin deschizătură, intrând într-un tunel îngust şi umed care cobora, cobora, şerpuind spre străfundurile muntelui. Într-un final, tunelul îi duse într-o altă peşteră ceva mai înaltă decât prima şi mai voluminoasă.

— Eh, acum încep să cred că n-am bătut drumul chiar de pomană. Nu ştiu dacă dăm de altarul ăla sau nu, dar sigur avem ce vedea.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici. Deşi…

— Deşi… ce?

— Nu contează, hai să mergem.

— Parcă ziceai că eşti sigură că asta e peştera…

— Da! Ţi-am zis că sunt sigură! Nu la asta mă refeream! Vreau să spun că… of, las-o baltă.

— Hm. Păi hai să vedem dacă peştera asta are şi-un capăt, că de-aici nu vedem mai nimic.

Coborâră pragul de piatră de lângă ieşirea din tunel şi începură să exploreze noua peşteră. Nu după mult timp, podeaua peşterii se sfârşi, un hău imens căscându-se la picioarele lor, având ca singură cale de înaintare o potecă din partea stângă ce urmărea peretele peşterii.

— Observi?

— Ce anume?

— Cu cât înaintăm mai mult, parcă se deschide şi peştera mai mult. Nu ţi se pare mai înaltă?

— Acum că ai spus-o, ba da. Ne-ar fi ajutat mult dacă puteam vedea şi peretele din dreapta…

— Sunt curioasă…

— Ce-i?
— Mă gândeam… ce-i la baza gropii ăsteia?
— Aruncă un băţ şi hai să vedem!
Alex îi aruncă o privire ce-i spunea clar: „nu mă lua peste picior, că nu-s în toane tocmai bune”. Nu spuse nimic, însă. Scoase un baton fosforescent din buzunarul lateral al rucsacului şi-l aprinse. Mai întâi se aplecă, parcă voind să se convingă încă odată că nu se poate vedea nimic de unde erau, apoi oftă scurt şi aruncă batonul luminos.
— Uau, dar se duce, nu glumă!
— Ştii, cred că ar fi bine să fim mai atenţi pe unde călcăm. Cred că tocmai ai găsit intrarea în iad…
— Taci odată şi mergi!
— Hei, tu ai vrut să vezi ce-i în gaură!
— Tch…
— Bun, hai s-o lăsăm baltă şi să vedem unde duce poteca fermecată.
Continuară să înainteze în liniştea aceea de mormânt, la care se adăugase şi întunericul. Un întuneric ce înghiţea tot. Tavanul peşterii continuase să se îndepărteze, ieşind în cele din urmă din raza lor vizuală, singurul lor reper rămânând peretele acela şi poteca de sub picioarele lor. Ceea ce în alte condiţii ar fi fost o şoaptă abia perceptibilă, răsună ca un bici!
— Stai.
— Ce mai e acum!
— Tocmai am realizat ceva.
— Ce?
— Liniştea…
— …
— Liniştea… e prea… linişte.
Tudor se întoarse şi o privi în ochi, la lumina flăcării. Ceva nu era în regulă, simţea şi el asta, iar acum, mulţumită ei, ştia şi ce. Nu erau vietăţi. Orice peşteră are şi vietăţi care o populează, de la lilieci până la insecte de tot soiul. Aici, însă, lipseau cu desăvârşire. Ultima urmă de viaţă de care îşi amintea era un fluture nocturn, pe care-l văzuse chiar înainte de a intra în tunel.
— Vrei să ne oprim aici?
— Nu. E-n regulă. Am verificat constant detectorul… aerul e curat, deci nu avem de ce să ne facem probleme. Nu-s gaze de niciun

fel.

— Şi eu am stat cu ochii pe flacără. E un mic curent din faţă, aşa că undeva tot ajungem… dar… eşti sigură?

Alex ezită puţin, apoi spuse cu hotărâre:

— Hai să mergem! Promit că-ţi spun dacă e ceva.

— Ok.

După numai câţiva metri, poteca vira brusc la stânga, urmărind în continuare peretele, ce forma un colţ ascuţit.

— S-a schimbat şi curentul…

— Ştiu…

— Cred că văd ceva în faţă. Stai puţin…

Încă trei paşi, după care Tudor se opri brusc, privind fix înainte.

— Ce-i?

— Vino lângă mine…

— Astea-s… scări?

Se priviră unul pe celălalt, niciunul nemaiştiind sigur ce să creadă… sau ce să simtă. Ştiau însă amândoi un lucru sigur. Acum nu aveau cum să nu meargă mai departe! Treptele erau înalte şi late, perfect tăiate în piatra dură a muntelui, iar în stânga, puţin deasupra capetelor lor, se puteau vedea, din loc în loc, nişte nişe.

— Suporturi.

— Poftim?

— Nişele, sunt suporturi!

— Ce nişe?

Alex se ridică puţin şi fixă torţa din mâna ei în lăcaşul din perete.

— Nu observasem…

— Hai să mergem…

Îşi recuperă făclia şi continuară să urce. Scările se terminară cu o platformă perfect plană, care se extindea spre dreapta, terminându-se cu un perete. Având din nou şi un tavan deasupra capului, anxietatea ce se instalase începu să se mai retragă. Fixară torţele în perete şi făcură un scurt popas, mâncând în tăcere câte un baton de ciocolată, privindu-se din când în când, parcă verificând dacă nu s-au strecurat cumva, pe nesimţite, într-un vis din ce în ce mai ciudat. Tudor rupse tăcerea:

— Ştii… când mi-ai zis că vrei să căutăm un altar străvechi în munţii Făgăraşi, mă gândeam că te referi la vreo mănăstire… sau poate vreun templu dacic. Dar acum, încep să mă întreb… de unde ai aflat tu

de chestia asta?

— Hm, e o poveste destul de ciudată…

— Şi ce facem noi acum cum ţi se pare?

— Asta a depăşit de mult ideea de ciudat!

— Pe tren mi-ai spus că nu-ş’ ce moşneag ţi-a spus că ştie el de nu ştiu ce altar străvechi. Dar… sincer, am venit cu tine doar de dragul aventurii. Mă aşteptam să fie vreuna din expediţiile tale nebuneşti, cum au fost atâtea…

— Ok, hai că-ţi povestesc. Mai întâi cu moşu’. Ştii când am plecat eu cu grupul ăla de studenţi în Bucegi? În primăvară!

— Da.

— Ei, când am urcat cu ei la Babele, ne-am întâlnit cu un moşneag care urca din Padina. Era îmbrăcat în haine de cioban, dar ceva era diferit. Erau din piei de animale, dar parcă erau croite altfel… și asta m-a făcut curioasă. Așa că m-am dus să stau puţin de vorba cu el, din moment ce tocmai se oprise să-şi tragă sufletul pe-o piatră, chiar mai jos de noi. Când m-am apropiat de el, până să apuc să-i zic ceva, mi-a făcut semn cu toiagul să mă aşez lângă el şi mi-a întins un colţ de pâine pe vatră și o bucată de brânză de burduf… aşa că m-am aşezat şi am mâncat cu el, fără să spună vreunul din noi vreo vorbă. Eh… până aici a fost ok… un bătrân obişnuit cu tăcerea muntelui, care vrea un partener la masă…

— O fi fost vreun cioban d-ăla, rupt de lume.

— Nu ştiu… era ceva deosebit la el. Cât am stat cu el acolo, parcă mă scurgeam în altă lume. Sau, mai bine zis, parcă mă ridicam. Era aşa o linişte în jurul lui… o pace d-aia în care uiţi de tot şi de toate. Uitasem până şi de ce ajunsesem acolo, dar nu ca atunci când te fură peisajul… ştiam totul, tot ce făcusem, dar… parcă nimic nu avea importanţă. Doar clipa aceea. Foarte ciudat… nu ştiu cum să-ţi explic să înţelegi…

— Cred că am prins ideea, continuă.

— Când am terminat de mâncat, am vrut să-i mulţumesc. Eh, exact când am deschis gura să vorbesc, mi-a spus direct: „Alexandra, tu ştii că muntele te cheamă, dar nu-i mai înţelegi glasul. A trecut prea mult timp”. Îţi dai seama că am rămas perplexă!

— Stai puţin, de unde ştia cum te cheamă?

— Habar n-am şi nici n-am mai întrebat. Ăla a devenit cel mai nesemnificativ detaliu, imediat ce a vorbit iar…

— Păi… şi ce-a zis?

— „Legătura dintre voi e sacră, să nu uiţi asta. E legământul prin care s-a produs schimbarea, legământul care a născut o nouă cale. Însă calea voastră e făurită din jertfă şi sacrificiu, iar acum a venit clipa descătuşării. Ia-ţi fratele şi mergeţi la altarul din muntele sacru, uitat în Ţara Făgăraşului. Ştii calea. O ştii la fel de bine ca şi fratele tău, însă pentru el e mai dificil. El a vrut să uite, în timp ce tu ai păstrat amintirea vie”. După care s-a ridicat, lăsându-mă acolo cu gura căscată, incapabilă să spun ceva…

— Stai puţin, nu el ţi-a spus cum să ajungi aici?

— Nu. Ba da… într-un fel…

— Ok, explică!

— Ţii minte că, atunci când eram noi mici, 5 – 6 ani aşa, am avut amândoi un vis… amândoi acelaşi vis. Cel cu muntele, îţi aminteşti?

— Vag…

— Haide! Începuse la fiecare în mod diferit, apoi ne întâlneam undeva în munţi şi mergeam împreună la gura unei peşteri… şi ne-am trezit în acelaşi timp! Trebuie să-ţi aminteşti!

— Nu mai ţin minte… eram mici! Mă mir că tu îţi mai aminteşti ceva de genul ăsta.

— E, eu îmi amintesc…

— Şi vrei să-mi spui că m-ai adus aici din cauza unui vis şi-a unui moş senil?

— Senil?! Uită-te în jurul tău!

Tudor continuă să o privească încruntat, însă avea dreptate. Nu putea nega realitatea din jurul lor, oricât de bizară şi ireală ar fi părut.

— Bun. Nu mai contează… zi-mi ce-i cu altarul.

— Înainte să plece, moşu’ a mai spus un singur lucru: „Sigiliul ce păstra legătura dintre Cer şi Pământ şi-a împlinit menirea. A venit vremea ca Gemenii să se întoarcă acasă”. După care a plecat…

— Pur şi simplu?

— Da. După ce a plecat el, eu am rămas acolo, pierdută. Într-un final, când am început să procesez informaţia, mi-a venit în minte că sigiliul ăla şi altarul trebuie să fie legate. Dacă găsim altarul, aflăm şi ce-i cu sigiliul.

— De sigiliu nu ai pomenit când m-ai chemat… Dar acum, că mă gândesc, dacă-mi spuneai toate astea de la început, nu cred că mai eram aici.

— Ştii bine că te cunosc.

— Hm, ai dreptate, mă cunoşti. Dar şi eu te cunosc... Vino-ncoace!

O strânse cu căldură la piept, sărutând-o pe frunte. Gestul acesta reuşea mereu s-o liniştească, încă din copilărie.

— Eh, dacă tot ne-ai adus până aici, hai să vedem ce-i cu toată povestea asta!

Alexandra zâmbi şi ea cu căldură, ridicându-se.

— Cred că eşti singurul om din toată lumea asta în stare să facă faţă tuturor nebuniilor mele!

— Ce te-aşteptai, doar eşti sora mea mai mică.

— Cu două minute...

— Aşa, şi? Dacă nu eu, atunci cine?

Îi zâmbi şi el cald, apoi desprinse făcliile de pe perete şi îşi ridicară rucsacurile pe umeri.

— Mergem?

— Doar dacă mergi în pas cu mine. Mereu mă laşi pe mine primul... De data asta vreau să păşim împreună.

— Bine! Dar doar de data asta!

— Haide.

Înaintară, umăr lângă umăr, timp de un sfert de oră, fără să întâlnească altceva în afara drumului acela şlefuit şi a pereţilor cu nişele lor.

— Tudor, mi se pare mie, sau se înfundă?

— Stai să ne apropiem mai mult.

Încă cinci paşi...

— E o intrare...

— O... k... asta ne lasă cu o singură opţiune.

Prin intrarea dreptunghiulară, tăiată în peretele de la capătul drumului, se ajungea într-un soi de cameră. Cei doi intrară şi fixară torţele în nişele din apropierea uşii, apoi aprinseră şi celelalte două făclii. În lumina ceva mai puternică, puteau vedea întreaga încăpere: camera era un octogon, având câte o coloană imensă săpată în munte, chiar la îmbinarea pereţilor. Fiecare coloană avea gravat câte un simbol, un soi de rună. De la fiecare rună, de la aproximativ zece centimetri sub ea, era săpat câte un şanţ. Fiecare şanţ pornea dintr-un soi de adâncitură circulară, ca un fel de semisferă gravată în piatră, coborând pe coloane până la podea şi continuând spre centrul acesteia. Acum, cei doi priveau cu inimile bătând nebuneşte spre

intersecţia acelor şanţuri. Alexandra îşi prinse fratele de mână, privindu-se amândoi în ochi, căutând amândoi răspunsul la aceeaşi întrebare.

— Mergem?

— Mergem!

Lama pumnalului înfipt în masiva piatră din centru scânteia în licărul făcliilor lor.

— Îmi amintesc… îmi amintesc totul! Tu ești…

— Și eu… și eu îmi amintesc. Oh, cât timp a trecut… atât de mult timp!

— În sfârșit te-am găsit… Mi-ai lipsit atât de mult!

— Dar a fost necesar, aici ai avut dreptate…

Erau de-o parte şi de cealaltă a altarului, privindu-se. Ochii lor îmbrăcau acum altă sclipire.

— Ne-am întors acasă… în sfârșit…